

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă „ Sfânta Maria “

511 Adelaide Road, Berhampore, Wellington 6023 , Noua Zeelandă
Telefon : 064 4 389 1630; site: www.romani.co.nz

CU- VÂNTUL DE WELLINGTON

Buletin Parohial nr.11 Iulie 2010

Din acest număr:

- *Sărbătorile lunii Iulie;
- *Sfântul Munte Athos;
- *Pagina copiilor;
- *Calendarul lunii Iulie.

Un dar al tău pentru eternitate!

**Întâistătorul Bisericii
Ortodoxe Române a premiat
firmele participante la
Concursul de proiectare a
Catedralei Mântuirii
Neamului**

Programul liturgic din luna Iulie

- *Sâmbătă 03.07.2010 – Vecernie ora 18:00;
- *Duminică 04.07.2010- Acatistul Maicii Domnului ora 9:30;
Sf.Liturgie ora 10:30 (Duminica a 6-a după Rusalii- Vindecarea
slăbănogului din Capernaum);
- *Sâmbătă 10.07.2010 – Vecernie ora 18:00;
- *Duminică 11.07.2010 – Acatistul Maicii Domnului ora 9:30;
Sf.Liturgie ora 10:30 (Duminica a 7-a după Rusalii – Vindecarea a doi
orbi și a unui mut în Capernaum);
- *Sâmbătă 17.07.2010- Vecernie ora 18:00;
- *Duminică 18.07.2010- Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos -ora 9:30;
Sf. Liturgie ora 10:30 (Duminica a 8-a după Rusalii – a Sfinților Părinți
de la Sinodul IV Ecumenic – Înmulțirea pâinilor în pustie;- Rugăciunea
lui Iisus);
- *Luni 19.07.2010- Vecernie ora 18:00;
- *Marți 20.07.2010 – Sfântul Măritul Proroc Ilie Tesviteanul-
Acatistul Sfântului Ilie Tesviteanul ora 10:00;
- *Sâmbătă 24.07.2010 – Vecernie ora 18:00;
- * Duminică 25.07.2010 –Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos – ora 9:30
Sf. Liturgie ora 10:30 (Duminica a 9-a după Rusalii – Umblarea pe mare;
potolirea furtunii)
- *Sâmbătă 31.07.2010- Vecernie ora 18:00;

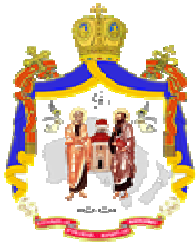
Reprezentanții societăților înscrise la concursul de proiectare a Catedralei Mântuirii Neamului au fost premiați ieri, 7 iulie, în Aula Magna 'Teoctist Patriarhul' de către Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.

Societatea SC VANEL EXIM SRL din Bacău a fost declarată câștigătoarea concursului de proiectare care va încheia cu Patriarhia Română contractul complet.

Premiul al III-lea, împreună cu suma de 30.000 de euro, a fost acordat societății SC WEST GROUP ARCHITECTURE SRL - București. Societatea SC EXPROCONS GOSAV SRL - Iași a obținut Mențiunea I și suma de 10.000 de euro, iar societatea SC CRIBA DESIGN SRL - București a obținut Mențiunea a II-a și suma de 10.000 de euro. Mențiunea a III-a și suma de 10.000 de euro au fost acordate societății Biroul de Arhitectură 'Drig Bogdan' - Arad. Au mai fost acordate distincții speciale și suma de 5.000 de euro societăților SC MINA-M-COM SRL - București și SC OLDARTPRO SRL - Suceava.

În prezența membrilor Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Preasfințitul Ciprian Câmpineanul, Episcop-vicar patriarhal, a citit procesul-verbal încheiat cu prilejul întrunirii Comisiei de evaluare finală din 1 iulie, prezentând informații legate de desfășurarea concursului și componența Juriului, a Comisiei patriarhale de coordonare și a celor patru subcomisii de evaluare a proiectelor depuse.

Sursa: Agenția de știri Basilica

Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuți

Acest purtător de Dumnezeu, Leontie, s-a născut din părinți creștini dreptmăritori, în orașul Rădăuți, la începutul secolului al XIV-lea. Încă din pruncie, mergând cu părinții săi la biserică, a fost cuprins de o mare dragoste față de casa lui Dumnezeu, unde mai apoi mergea zilnic și asculta cu toată luarea aminte sfânta slujbă, după care zăbovea, căutând să se apropie cât mai mult sufletește de cuvioșii părinți călugări, ostenitori și slujitori sfințiți la această catedrală voievodală.

Părinții din obștea catedralei, văzându-l cu atâta dragoste pentru casa lui Dumnezeu, și pentru sfintele slujbe, l-au primit în obștea lor, unde fericitul Leontie, în toate cele rânduite arăta multă râvnă, smerenie și ascultare.

Pentru viața lui duhovnicească a fost călugărit, primind numele de Lavrentie. Râvna lui pentru nevoițele cele duhovnicești sporea tot mai mult. Luând binecuvântarea de la starețul obștei, s-a îndreptat către un loc sihăstresc, nu departe de Putna, unde erau câțiva sihastru. Mitropolitul Moldovei de atunci, Iosif Mușat, aflând de această vatră sihăstrească cu rânduială preafrumoasă, a mers și a sfințit biserica acestui schit și, odată cu aceasta, a hirotonit în preot pe Cuviosul Lavrentie, numindu-l tot atunci egumen, potrivit dorinței acestei obști.

Aici, în această binecuvântată sihăstrie, vine să se nevoiască și Cuviosul Daniil Sihastrul, sub povața părintelui său duhovnicesc, Lavrentie. Înființându-se scaun episcopal la Rădăuți, în timpul lui Alexandru cel Bun, nu după multă vreme de la întemeierea acestei episcopii, Cuviosul Lavrentie este chemat la înalta vrednicie și răspundere înfricoșătoare de ierarh.

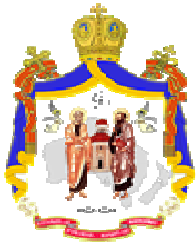
Primind jugul arhieriei, Cuviosul Ierarh Lavrentie adaugă la nevoițele sale sihăstrești și crucea slujirii arhieresti. Arhieriu fiind, nu a încetat nici o clipă a priveghea, a posti și a se ruga neîncetat. Apoi a sfințit biserici și a hirotonit preoți și diaconi pentru toate bisericile unde era trebuință, veghind la păstrarea rânduielilor canonice, păzind scumpătatea și pogorământul în toate câte le rânduia spre zidirea Bisericii lui Hristos și folosul cel mântuitor al păstoriților săi sufletești.

După ani mulți de arhierescă păstorie, simțindu-se slăbit cu trupul, s-a retras din scaunul său și s-a reîntors la mănăstirea de metanie, Laura. Aici a cerut să i se dea schima cea mare, primind numele de Leontie, nevoindu-se zi de zi și ducând cu adevărat viață de înger în trup. Cunosându-și dinainte sfârșitul vieții sale pământești, a chemat întreg soborul pentru a le da ultimele povețe părintești. Rânduind ca egumen al acestei sfinte mănăstiri pe cel mai apropiat ucenic al său, Cuviosul Daniil Sihastrul, și binecuvântând pe toți, a adormit în Domnul, într-o nădejdea învierii și a vieții vesnice. Credincioșii și fiii lui duhovnicești veneau la mormântul său ca și cum ar fi fost în viață, primind binecuvântarea sa și tămăduiri de tot felul de boli.

Mai târziu moaștele sale au fost duse la Rădăuți, potrivit dorinței credincioșilor, unde venea multă lume din împrejurimi și chiar de la mari depărtări, cunoscând darul lui de la Dumnezeu, care se revarsa cu prisosință asupra tuturor celor ce se rugau și sărutau cu credință racla sfintelor sale moaște.

În anul 1639, prădându-se biserica, au disparut și moaștele Sfântului Leontie din Rădăuți. Unii cred că au fost luate de năvălitori. Alții spun că au fost îngropate de călugari în biserică, în anul 1783, odată cu desființarea mănăstirii. Însa, locul unde se află astăzi, singur Dumnezeu îl știe. Între anii 1621-1622, un vestit teolog ucrainean, ieromonahul Zaharia Kopystenski din Kiev, scria despre el: "În Rădăuți, în episcopie, Sfântul Leontie, făcătorul de minuni, zace cu trupul întreg...".

La 20 Iunie 1992, Sfântul Ierarh Leontie de la Rădăuți a fost canonizat și trecut în rândul sfinților ierarhi, de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, cu zi de prăznuire la **1 Iulie**.

Sfântul Mucenic Emilian de la Durostor

După anul 313, când împăratul Constantin cel Mare a acordat libertate creștinismului în imperiul roman, a urmat o perioadă de pace pentru Biserica lui Hristos. Dar după aproape o jumătate de veac, a apărut o ultimă încercare de reînviere a păgânismului, pornită de împăratul Iulian Apostatul (361-363), numit așa tocmai pentru că se lepădase de ă. El a pus în fruntea armatei numai ofițeri păgâni, iar la conducerea marilor unități administrative demnitari păgâni, care aveau misiunea de a reintroduce și de a reface vechile temple, spre a le reda cultului, declarându-se el însuși ca "pontifex maximus", adică mai marele preoțimii păgâne. Toate aceste încercări de refacere a păgânismului au dus la nemulțumiri și chiar la răzvrățiri fâțișe din partea creștinilor, încât s-a ajuns, în unele locuri, la noi persecuții împotriva lor. În cursul acestora și-au jertfit viața pentru Hristos și unii creștini din ținuturile dunărene. Între ei se număra și tânărul Emilian din Durostorum (azi Silistra) pe Dunăre.

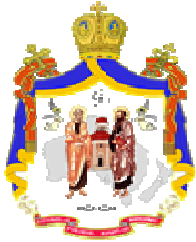
Din fericire, se cunoaște actul său martiric, păstrat în latinește și grecește, din care aflăm că era militar și că era fiul prefectului din Durostorum, Sabbastianus. Acest act descrie pe larg martiriul său. Se spune că, după ce împăratul a dat edictul prin care creștinismul era interzis în tot imperiul roman, a fost trimis în Durostorum un oarecare Capitolin, "vicarul Traciei", om "plin de înșelăciune și cu mintea întunecată, doritor fiind încă și de vărsare de sânge și având mare râvnă pentru idoli", ca să cerceteze dacă se mai aflau creștini. Ajungând la Durostorum, conducătorii cetății au jurat că toți locuitorii "se închină zeilor noștri și neîncetat le aduc jertfe cu toată cinstirea". Bucuros de un asemenea răspuns, Capitolin a chemat la un ospăț pe toți dregătorii din cetate. Dar pe când petreceau ei, tânărul Emilian "privind împrejur și văzând timpul potrivit ca să câștige cununa vieții celei de sus, fiindcă se socotea creștin nu numai în fața lui Dumnezeu și a îngerilor, ci și a oamenilor și dorind ca lucrul acesta să fie arătat tuturor a intrat în templul păgân din cetate și cu un ciocan de fier a distrus statuile zeilor, adică idolii, a răsturnat altarele și jertfele puse pe ele, apoi a ieșit nevăzut de nimeni".

Un slujitor al lui Capitolin văzând cele ce s-au întâmplat în templu, l-a înștiințat de îndată. Plin de mânie, a poruncit să fie găsit vinovatul. Atunci slujitorii lui au văzut trecând prin fața templului un țăran oarecare, pe care socotindu-l că este făptașul, l-au prins și l-au bătut. Dar Emilian, văzând că este chinuit un om nevinovat în locul lui, s-a predat singur acelor slujitori, mărturisind ca el este vinovat pentru cele săvârșite în templu. Doi soldați l-au arestat de îndată, în ziua de 16 iulie 362, ducându-l înaintea lui Capitolin, care l-a supus unui interogatoriu. Fiind întrebat care îi este numele, el a răspuns: "Dacă mă întrebi de numele meu obișnuit, mă numesc Emilian; dacă, dimpotrivă, căutați numele meu cel desăvârșit, atunci socotește-mă a ma numi creștin". Întrebat de ce "a adus ocări nemuritorilor zei", tânărul Emilian a răspuns cu mult curaj zicând: "Dumnezeu și sufletul meu mi-au poruncit să calc în picioare pe acești neînsuflețiți, ca să se arate tuturor că sunt pietre fără suflet, muți și surzi, în care nu se află nici un fel de grăire". Plin de mânie, Capitolin a cerut să fie dezbrăcat și întins cu fața la pământ, poruncind apoi slujitorilor să-l "umple de răni adânci". Pe când era bătut cu cruzime cu vine de bou, Capitolin l-a întrebat din nou cine l-a îndemnat la acea faptă, la care, neînfricatul Emilian a răspuns cu aceeași hotărâre, că numai Dumnezeu și sufletul său l-au făcut să răstoarne și să calce în picioare "zeii cei spurcați" și să arunce "jertfele cele nelegiute". În fața unei asemenea înfruntări, Capitolin a poruncit să fie întors cu fața în sus și lovit cu aceeași neîndurare și pe piept.

După ce l-au bătut vreme îndelungată, mărturisind din nou că este "rob al lui Hristos", Capitolin a poruncit să fie ars de viu, ca nu cumva curajul și statornicia lui în credință să fie urmată și de alții. Atunci slujitorii l-au scos afară din cetate, aproape de malul Dunării, unde se pregătise un rug pentru el. Emilian le-a cerut îngăduința să-l lase să se roage lui Dumnezeu. Iar după ce s-a rugat, a fost aruncat de slujitori în foc. Dar Dumnezeu a făcut o nouă minune, căci "focul cunoscând pe mucenicul lui Hristos nu l-a mistuit, ci l-a păzit întreg și neatins, iar pe slujitorii lui Capitolin, cei ce erau aproape, i-a cuprins flacăra și i-a ars de tot". Văzând că a rămas nevățămătat, fericitul Emilian "a mărit pe Dumnezeu, și întorcându-se spre răsărit, s-a însemnat cu semnul crucii și ridicându-și privirile către cer a zis:

„Doamne Iisuse Hristoase, primește sufletul meu!” Și zicând acestea, a adormit în pace. Era în anul Domnului 362, în ziua de 18 iulie.

Actul său martiric istorisește mai departe că femeia lui Capitolin, fiind în taină creștină, a fost rugată de ceilalți mărturisitori ai lui Hristos să ceară de la bărbatul ei trupul noului mucenic spre a fi îngropat după cuviință. Și astfel, uns cu miruri, trupul său a fost redat pământului din care a fost zidit, cu cântări duhovnicești și cu psalmi, undeva în apropierea orașului Durostorum, la locul numit Gedina. De atunci, mucenicul Emilian este prăznuit ca sfânt și trecut în sinaxar în ziua de **18 iulie**, ziua pătimirii și mutării sale la Domnul.

Sfântul Măritul Proroc Ilie Tesviteanul

La data de 20 iulie, Biserica Ortodoxă Română sărbătorește ridicarea la cer a Sfântului Mare Proroc Ilie, Tesviteanul. Unul dintre cei mai importanți prooroci din Vechiul Testament, Sf. Ilie este celebrat ca un mare făcător de minuni și aducător de ploi în vreme de secetă. Sfântul și marele Proroc Ilie, înger întrupat în carne ce a primit de la Dumnezeu puterea de a deschide și închide cerurile, era de origine din Tesvi în Galaad. Tradiția apocrifă, care a transmis aceste detalii despre nașterea Proorocului, precizează că el era din tribul lui Aaron și deci era preot. Se spune că la nașterea sa tatăl său a văzut oameni îmbrăcați în alb învelindu-l în scutece de foc și, dându-i numele, i-au dat să mănânce o flacăra, simbol al râvnei pentru Dumnezeu care l-a mistuit de-a lungul întregii sale vieți. Încă din copilărie, ținea strict toate poruncile Legii și se ținea în permanență în fața lui Dumnezeu printr-o feciorie indiferentă, post neîncetat și rugăciune arzătoare. A activat în Regatul de Nord, în timpul regelui Ahab. Acesta s-a căsătorit cu o principesă păgână, Isabela, care l-a ademenit și pe el să cadă în idolatrie; lipsa de pioșenie și depravarea predecesorilor săi ajunse la culme. Încurajat de soția sa, respingătoarea Izabel, el îi persecuta pe Prooroci și pe toți oamenii rămași credincioși lui Dumnezeu și se închina idolilor Baal și Astarte.

Sfântul și Marele Prooroc Ilie l-a abordat în chip direct purtând o aprigă luptă pentru dreapta credință a poporului care prin exemplu mai marilor săi era târât în idolatrie. La cuvintele Profetului, o secete groaznică se abătu atunci, ca febra, asupra pământului: totul a fost secăt, devastat, ars ; bărbații, femeile, copiii, animalele domestice și animalele sălbatice, toate mureau din lipsa hranei, izvoarele secau, plantele se ofileau și nimic nu scăpa urgiei îngăduite de Dumnezeu, cu speranța că foametea va face pe poporul lui Israel să se căiască și să se întoarcă la credință.

Din porunca lui Dumnezeu, Proorocul, acoperit cu o piele de oaie și înveșmântat cu piele de vițel, părăsi ținutul lui Israel și se duse la râul Chorrath (Kerrith), aflat dincolo de Iordan (după tradiția bisericească, în acest loc a fost ridicata apoi mănăstirea Hozeva, care mai există și astăzi, și unde a trăit și Sfântul Ioan Iacob Hozevitul). Se adăpa cu apa cascadei iar Domnul îi trimise corbi - animale pe care evreii le considerau impure și care aveau reputația unei mari cruzimi față de progeniturile lor - pentru a-i duce pâine dimineața și carne seara, ca să trezească în prooroc mila pentru poporul care suferea. Când cascada seacă, Dumnezeu își trimise slujitorul său la Sarepta din Sidon, lăsându-l să vadă de-a lungul drumului efectele dezastruoase ale secetei, pentru a trezi încă o dată în el milă.

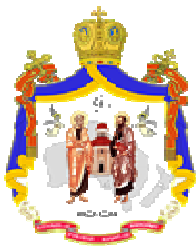
Sfântul Ilie ajunse la o văduvă săracă, păgână, care aduna lemne pentru a coace pâine pentru ea și fiul ei. În ciuda sărăciei, ea puse înainte de toate datorate ospitalității și îndată ce Proorocul i-o ceru, ea îi pregăti o pâine, cu făina și uleiul pe care le mai avea. Primi fără întârziere răsplata ospitalității sale : la cuvântul Proorocului, covata sa cu făină și ulciorul cu ulei nu se mai goliră până la revenirea ploii. Trecuseră câteva zile de când Sfântul Ilie era găzduit la aceasta văduvă, când fiul ei muri. Femeia, în durerea ei, îl acuza pe omul lui Dumnezeu că ar fi adus nenorocirea asupra casei ei. Sfântul Ilie îl luă pe copil, îl urcă la etaj acolo unde locuia el și după ce a suflat de trei ori asupra trupului neînsuflă chemându-l cu strigăte puternice pe Dumnezeu, el îl înapoie pe tânărul băiat viu mamei sale, profetind astfel învierea morților.

Ajuns prin râvna sa pe culmea cea mai de sus a virtuții, Sf. Prooroc Ilie nu a trecut la cele veșnice, ci a fost ridicat la cer fiind considerat demn de a vedea față în față slava Dumnezeului întrupat, alături de Moise și de cei trei Apostoli în ziua Schimbării la față .

Sfârșitul lui Sfântului Ilie este prezentat ca o minune care s-a petrecut cu puterea lui Dumnezeu.

Se spune că, simțind el că zilele pe pământ îi sunt numărate, și-a ales ca succesori pe Elisei. Atât de mare a fost personalitatea lui, încât Domnul i-a făcut această favoare de a se muta din viața aceasta pământească la viața cea cerească, fără a trece prin poarta morții. Este a doua personalitate a Vechiului Testament care s-a înălțat cu trupul la cer. Minunea a fost văzută de către ucenicul său, iar el s-a înălțat la cer pe o căruță de foc trasă de cai.

În tradiția populară, Sf. Mare Prooroc Ilie este considerat ocrotitorul recoltelor și a rămas în istoria Bisericii Ortodoxe ca un exemplu de credință și curaj demn de urmat. Oamenii cred că atunci când se întâmplă fenomene meteorologice spectaculoase, Ilie de fapt traversează cerul cu căruța lui de foc, pentru a ne ocroti. El este mereu și mereu în slujba binelui. Dreptatea și autoritatea precumpănesc în raport cu alte virtuți ale sfinților Noului Testament. Fiind unul dintre Profetii evrei, Biserica Ortodoxă îl cunoaște sub numele de Sfântul Mare Prooroc Ilie Tesviteanul.

Schitul Sfântul Ilie

Schitul Sfântul Ilie este unul dintre schiturile ce înalță rugăciuni Domnului de pe Sfântul Munte Athos. Schitul athonit al Proorocului Ilie depinde de Mănăstirea Pantocrator și este așezat puțin mai sus de aceasta, până la el făcându-se o jumătate de oră, mers pe jos în direcția nord-vest.

Sfântul Munte Athos se află în nordul Greciei, în regiunea Macedonia. Muntele Athos este un munte cu înălțimea maximă de 2.033 metri ce își înalță culmea de piatră pe o peninsulă lungă de 60 de kilometri și lată de 8-12 kilometri, aria totală a acestuia fiind de 360 de kilometri pătrați.

Sfântul Munte Athos este o republică monastică cu regim administrativ autonom în cadrul Greciei, având capitala la Careia. Sfântul Munte găzduiește douăzeci de mănăstiri mari, zise împărătești, cu drepturi egale, care conduc tot Muntele.

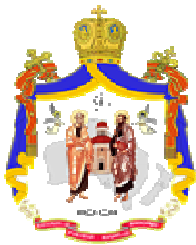
Cele douăzeci de mănăstiri atonite sunt următoarele: Mănăstirea Marea Lavra, Mănăstirea Vatoped, Mănăstirea Iviron, Mănăstirea Hilandar, Mănăstirea Dionisiu, Mănăstirea Cutlumus, Mănăstirea Pantocrator, Mănăstirea Xiropotamu, Mănăstirea Zografu, Mănăstirea Dochiariu, Mănăstirea Caracalu, Mănăstirea Fileteu, Mănăstirea Simonos Petras, Mănăstirea Sfântul Pavel, Mănăstirea Stavronichita, Mănăstirea Xenofont, Mănăstirea Grigoriu, Mănăstirea Esfigmenu, Mănăstirea Sfântul Pantelimon și Mănăstirea Constamonitu. Pe lângă marile mănăstiri mai funcționează încă 12 schituri și o mulțime de chilii monahale ortodoxe, în care trăiesc mulțime de călugări ortodocși.

Schitul Sfântul Ilie din Athos - scurt istoric

Cu puțin timp înainte de mijlocul secolului al XVIII-lea, în această zonă de lângă Mănăstirea Pantocrator nu existau decat vreo câteva chilii. Printre aceste chilii se număra încă de atunci și Chilia Sfântului Prooroc Ilie, extinsă și mărită de către Sfântul Paisie Velicikovski de la Neamț, și ridicată la rangul de schit.

Sfântul Vasile de la Poiana Mărului îl va determina pe Paisie să meargă în Sfântul Munte Athos. În anul 1746, la doar 24 de ani, el ajunge la Mănăstirea Pantocrator. Negăsindu-și un părinte spiritual cum și-l dorea, locuiește singur timp de patru ani într-o peșteră. În anul 1750 este vizitat de Sfântul Vasile de la Poiana Mărului, care îl și tunde în monahism. La vârsta de 36 de ani, călugărul Paisie va fi hirotonit ieromonah, de către Episcopul Grigorie de la Athos.

Primul său ucenic a fost monahul Visarion, venit din Moldova, la care se adaugă și alții, tot moldoveni. Simțind duhul părintelui Paisie, în scurt timp, în jurul său s-a strâns un număr impresionant de ucenici, lucru ce a și favorizat înființarea schitului, cu rânduiala cenobitică (viață de obște).

PATRIARHIA ROMÂNĂ
Episcopia Ortodoxă Română a Australiei și Noii Zeelande
Parohia Ortodoxă „Sfânta Maria”
511 Adelaide Road, Berhampore, Wellington 6023, Noua Zeelandă
Telefon : 064 4 389 1630; site: www.romani.co.nz

Buletin parohial

Sfântul Munte Athos

pag.6

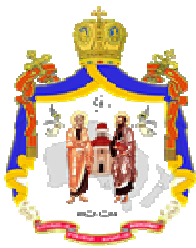
Deoarece obștea continua să se mărească, Paisie va înființa împreună cu frații, în anul 1757, Schitul Sfântul Ilie, care va spori faima lui Paisie, și care va duce la atragerea a și mai mulți ucenici. În acest fel numărul fraților din obște a ajuns repede la 60, Paisie rânduind viața acestora după principiile Sfinților Părinți, mai ales după Regulile Sfântului Vasile cel Mare.

Paisie întemeiază Schitul Sfântul Ilie cu binecuvântarea Patriarhului Serafim. Schitul, care avea doar cinci chilii, va ajunge repede la 60 de ucenici. Aici învață greacă de la monahul Macarie și începe să traducă din greacă în slavonă, revizuiind vechile traduceri slavone după originalele grecești ale Sfinților Părinți răsăriteni.

Se crede că schitul a fost întemeiat în anul 1757 sau 1759. Cu toate că nu există nici o marturie istorică sau juridică privind întemeierea unui nou schit în jurul chiliei Proorocului Ilie, acesta a fost recunoscut încă de la început. Patriarhul Ecumenic Serafim I a recunoscut noua așezare drept "schit" încă din acea vreme, acesta fiind și locul în care episcopul a petrecut în acea perioadă.

Creșterea tot mai mare a numărului de ucenici l-a făcut pe Sfântul Paisie de la Neamț să ia o hotărâre organizațională. Astfel, în anul 1762, părintele și ucenicii săi aveau să se mute în Mănăstirea Simonopetra, părăsită la acea vreme din cauza mulțimii datoriilor. Bucuria și liniștea duhovnicească a noilor locatari a nemulțumit pe vrăjmaș, care este împotrivor rugăciunii curate a inimii. Astfel, doar după câteva luni, aceștia au fost forțați să plece în alt loc. Întorși la Schitul Sfântul Ilie, ucenicii și-au reluat rânduiala de nevoiță și rugăciune. După o scurtă vreme petrecută în schit, Paisie avea să se întoarcă în Valahia.

Atitudinea ostilă a turcilor, pe de o parte, precum și rivalitatea dintre greci și slavi care exista la Sfântul Munte, pe de altă parte, l-au determinat pe Sfântul Paisie să se gândească la reîntoarcerea în Țările Române, și în 1763, împreună cu alți 63 de frați, au venit în Moldova, unde s-au așezat la Mănăstirea Dragomirna, unde a rânduit aceeași viață ca și la Sfântul Munte, iar în curând obștea mănăstirii ajunsese la impresionantul număr de 350 de părinți și frați.

Sfântul Paisie de la Neamț a stat în Sfântul Munte Athos 17 ani. Sfântul Paisie Velicikovski, cea mai proeminentă figură a monahismului slav din vremea sa, a tradus Filocalia și a răspândit spiritul isihast al ei în întreaga slavă. Sfântul Paisie de la Neamț a adormit în Domnul la anul 1794

După plecarea lui Paisie, mănăstirea a cedat schitul grecilor, care au schimbat și ritmul de viațuire, introducând rânduiala idioritmă. Această rânduială de sine a fost respectată până la revoluția grecilor, din anul 1821, când schitul a fost devastat.

Odată cu retragerea garnizoanei turcești din Sfântul Munte Athos, în anul 1835, călugărul rus Aniketos s-a așezat în vechiul schit, împreună cu o obște de alți 15 călugări. Va urma o perioadă de controverse, între conducerea Mănăstirii Pantocrator și calugării ruși din Schitul Sfântului Ilie, care se va încheia în anul 1839, prin medierea lui Petroseski, interpretul consulatului rusesc din Tesalonic, și a lui Constantine Spandonis.

În decursul ultimelor decenii ale secolului al XIX-lea, într-o vreme în care pan-slavism era ceva firesc în Sfântul Munte, relațiile interne din cadrul schitului s-au schimbat odată cu încercarea rusului Dikaeos Tobias de a lărgi schitul și a construi o nouă biserică.

După o serie de îndelungi argumentări legale, Tobias va reuși să primească aprobările necesare pentru ridicarea de noi construcții pe teritoriul schitului și pentru așezarea în schit a 130 de călugări și 20 de începători.

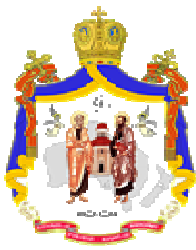
În anul 1893 vor începe lucrările la corpul de chilii, înalt de cinci etaje, iar în anul 1900, amiralul rus Virilof și Patriarhul Ioachim al III-lea vor pune piatra de temelie pentru un o nouă și luxoasă biserică centrală.

Biserica centrală a schitului, sfințită în anul 1903, este închinată Sfântului Prooroc Ilie Tesviteanul, Sfintei Alexandra și Sfântului Apostol Andrei. Bogățiile interioare ale bisericii impresionează, în pofida faptului că pereții acesteia nu sunt îmbrăcați în frescă. Datorită arhitecturii ingenioase, biserica are un ecou greu de obținut în alte locașuri.

Catapeteasma bisericii, cu o greutate de aproximativ două tone, este în întregime acoperită cu aur și găzduiește o mulțime de icoane. Schitul Sfântul Ilie mai păstrează și două icoane minunate: „Maica Domnului Tânguitoarea” și „Maica Domnului Hrănitorea”, ambele făcătoare de minuni.

După revoluția rușilor, din anul 1917, greutatea schitului au devenit din ce în ce mai greu de suportat, acestea mărindu-se odată cu îmbătrânirea călugărilor. La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, 200 de călugări au plecat să lupte alături de armata rusească, în schit rămânând doar 180 de părinți.

În anul 1933, doar 83 de călugări mai trăiau, dintre care jumătate erau prea batrâni pentru a mai munci. Călugării rămași, puțini și bătrâni, au fost dați afară în urma unei vizite a patriarhului ecumenic, care a găsit schitul într-o stare neîngrijită.

În decursul ultimului secol, în anul 1992, după o perioadă de oarecare decădere, Schitul Sfântul Ilie va fi ocupat de obștea cuminte și ascultătoare a bătrânului arhimandrit Ioachim Karachristos. Odată cu aceasta va începe și o nouă perioadă de bunăstare pentru schit, administrarea și viața duhovnicească a acestuia fiind în floare.

Pe lângă biserica centrală, în interiorul schitului se mai aflau înca trei capele: Sfântul Mitrofan și Sfinții Theopatores; Sfântul Ierarh Nicolae din Mira; Buna Vestire. Astăzi, schitul este locuit de o obște de călugări greci din Mănăstirea Pantocrator.

Schitul Sfântul Ilie din Athos - colecția de podoabe

Sub clădirile Schitului Sfântul Ilie, în camerele subterane boltite, care amintesc de vechile catacombe creștine, obștea a hotărât să strângă tot tezaurul și toată bogăția pe care au moștenit-o de la înaintași. Această colecție păstrează unele obiecte deosebit de rare și ciudate.

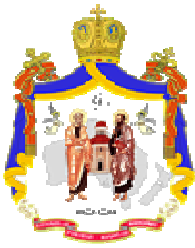
Colecția de sub schit întrebuințează propria ei limbă prin care vorbește despre istoria acestui locaș de rugăciune: aici se păstrează unelte și obiecte folosite de către călugării vechi la treburile zilnice, alături de ustensilele folosite în administrația schitului, din anul 1757 și până în 1992, când actuala obște a luat în grijă schitul.

Amenajarea acestor galerii a necesitat multă muncă și osteneală. După repararea și amenajarea necesară a sălilor subterane, fiecare obiect a fost curățat, restaurat și așezat la locul lui. Exponatele sunt ordonate în sub-colecții, multe dintre ele în casete sau pe mese speciale, pentru o cât mai bună observare a acestora.

Dacă luăm în considerație faptul că la începutul secolului al XIX-lea, obștea schitului se afla în plină perioadă de înflorire, numărând 450 de părinți, putem foarte ușor să înțelegem de unde provin cele mai multe dintre exponate.

Din păcate, cea mai mare parte a obiectelor au fost pierdute, date altora sau vândute, în decursul grelei perioade de după anul 1917. În urma cercetărilor făcute de Nicolas Fennell, s-a aflat că datoriile și taxele anuale ale schitului erau de jumătate de milion de ruble, sumă deosebit de greu de acoperit de cativa parinti bătrâni.

PROBLEME CREȘTINE DE LOGICĂ ȘI PERSPICACITATE

Răspunsuri la problemele din numărul trecut:

1. **Sfeștania amânată:** Dacă ați descoperit minciuna, felicitări! Dacă nu, procedați la fel ca la orice problemă: citiți încă o dată cu răbdare și atenție textul, poposind la fiecare zi. În primul rând, când are loc convorbirea preotului cu credinciosul? ”Ieri la Sfânta Liturghie de duminică....”. Asta înseamnă că ei poartă discuția într-o zi de luni. Părintele îi spune: ”săptămâna asta nu pot, dar săptămâna viitoare da...”. Acum să vedem: luni ar fi fost posibil să plece omul cu treabă la un prieten? Da, bineînțeles! Dar marți, în vizită la socri? Evident că ar fi putut merge. De fapt, toate motivele erau teoretic întemeiate, mai puțin unul: cel de miercuri- „mergem la o înmormântare”. La creștini morții nu se îngroapă în nici un caz după zece zile, deci omul nu avea de unde să știe dacă va fi o înmormântare peste atâta timp, ea neputând fi „programată”, fiindcă în acest caz „mortul”.... încă nu murise!

2. **Drumul :** Nu poate exista vreo explicație, deoarece timpul este același: o oră și 20 de minute înseamnă, de fapt, 80 de minute. Cât face la dus, tot atât face și la întors.

2. Câteva greșeli

De mult, s-au întâlnit doi prieteni.

- **Dragul meu, cât mă bucur să te văd, ce-ai mai făcut?**
- **Bine, mulțumesc de întrebare. Sunt încântat că am vizitat Mănăstirea Hurezi chiar de sărbătoarea**

Înălțării Domnului. Am înnoptat acolo, iar a doua zi, am vizitat Valea Oltului. Ce peisaje! Ce frumuseți!

– **Și câtă istorie!**

– **Așa e, ai dreptate. Ne-am hotărât să rămânem chiar la Mănăstirea Cozia peste noapte, căci a doua zi, fiind duminică, voiam să fim și noi la Sfânta Liturghie. Am petrecut câteva zile minunate.**

- **Mă bucur pentru tine, dar ce faci aici în parc?**

- **M-am așezat pe bancă și citesc câteva articole interesante dintr-un almanh. Păcat că e plin de text și n-are nici o ilustrație și n-am timp să-l citesc tot, căci are 195 de pagini. Adineauri am ajuns la pagina 20, unde zice că anul trecut, într-un sat din Apuseni, într-o noapte a nins în luna iunie.**

Incredibil, parcă nu-mi vine să cred! Tu ce zici?

- **Păi, știi și eu, e posibil. Mai departe ce scrie?**

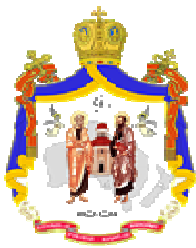
- **Am dat repede foaia să văd și eu continuarea și, ce crezi, spune că după numai 72 de ore a ieșit un soare arzător de puteai să faci plajă. Ei, asta e prea de tot, nu crezi? Așa de repede să treacă vremea de la frig la cald.....**

- **Cred că ai dreptate. Deși.....**

- **Deși ce....**

- **Nu știi cum să-ți spun, dar îmi cam povestești numai verzi și uscate, căci în ce mi-ai spus până acum sunt patru greșeli, fie că le-ai făcut intenționat sau nu, tot greșeli sunt.**

Care sunt cele patru greșeli din povestirea amicului, deși ar trebui să găsiți încă una în ce v-am spus eu, deci în total cinci greșeli !

IULIE (31 zile) ziua 14 ore, noaptea 10 ore

-
- 1 J †) **Sf. Ier. Leontie de la Rădăuți**; Sf. Mc., doctori fără de arginți, Cosma și Damian
2 V † Aducerea veșmântului Născătoarei de Dumnezeu în Vlaherne; †) Sf. Voievod Ștefan cel Mare (Post)
3 S Sf. Mc. Iachint; Sf. Anatolie, Patr. Constantinopolului
4 D **Sf. Andrei, Arhiep. Cretei; Cuv. Marta**

Duminica a VI-a după Rusalii (Vindecarea Slăbănogului din Capernaum) ; Ap. Romani XII, 6-14; Ev. Matei IX, 1-8; glas 5, voscr. 6

-
- 5 L † Cuv. Atanasie Atonitul; Cuv. Mc. Ciprian
6 M Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia; Sf. Mc. Arhip și Filimon
7 MSf. M. Mc. Chiriachi; Cuv. Toma din Maleon și Acachie (Post)
8 J Sf. M. Mc. Procopie; †) Sf. Mc. Epictet și Astion
9 V Sf. Sfințiți Mc. Pangratie și Chiril; Sf. Mc. Andrei și Prov (Post)
10 S Sf. 45 de Mc. din Nicopolea Armeniei; Sf. Mc. Apolonie, Vianor și Siluan
11 D **Sf. M. Mc. Eufimia; Sf. Olga, împărăteasa Rusiei; Cuv. Leon din Mandra**

Duminica a VII-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul IV Ecumenic; Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum) ; Ap. Romani XV, 1-7; Ev. Ioan IX, 27-35; Ioan XVII, 1-13; glas 6, voscr. 7

-
- 12 L Sf. Mc. Proclu și Ilarie; Sf. Veronica
13 M Soborul Sf. Arhanghel Gavriil; Cuv. Ștefan Savaitul; Cuv. Sara
14 MSf. Ap. Achila; Sf. Mc. Just și Iraclie; Cuv. Nicodim Aghioritul (Post)
15 J Sf. Mc. Chiric și Iulita; Cuv. Iosif, Arhiep. Tesalonicului; Sf. Vladimir, Luminătorul Rusiei
16 V Sf. Sfințit Mc. Atinoghen cu cei 10 ucenici ai săi; Sf. Mc. Avudim și Faust (Post)
17 S Sf. M. Mc. Marina; Sf. Ier. Eufrasie
18 D †) **Sf. Mc. Emilian de la Durostor; Sf. Mc. Iachint, Pavel și Valentina**

Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor) ; Ap. I Corinteni I, 10-17; Ev. Matei XIV, 14-22; glas 7, voscr. 8

-
- 19 L Cuv. Macrina, sora Sf. Vasile cel Mare; Cuv. Die
20 M †) **Sf. Slăvitul Prooroc Ilie Tesviteanul**
21 M Cuv. Simeon și Ioan Pustnicul; Sf. Prooroc Iezechiel (Post)
22 J Sf. Mironosiță, întocmai cu Apostolii, Maria Magdalena; Cuv. Mc. Marcelia
23 V Aducerea Moaștelor Sf. Sfințit Mc. Foca; Sf. Mc. Trofim și Teofil (Post)
24 S Sf. M. Mc. Hristina; Sf. Mc. Ermoghen
25 D **Adormirea Sf. Ana; Cuv. Olimpiada și Eupraxia**

Duminica a IX-a după Rusalii (Umblarea pe mare - potolirea furtunii) ; Ap. I Corinteni III, 9-17; Ev. Matei XIV, 22-34; glas 8, voscr. 9

-
- 26 L Sf. Sfințit Mc. Ermolae; Sf. Mc. Paraschevi din Roma
27 M †) Sf. M. Mc. și Tămăduitor Pantelimon; Cuv. Antuza
28 MSf. Ap. și diac. Prohor, Nicanor, Timon și Parmena (Post)
29 J Sf. Mc. Calinic, Mamant și Veniamin; Sf. Mc. Teodota cu fiii săi
30 V Sf. Ap. Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Mc. Iulita; Sf. Mc. Valentin, Ep. Umbriei (Post)
31 S Înainteprăznuirea scoaterii Sf. Cruci; Sf. și Dreptul Evdochim; Sf. Iosif din Arimatea (Lăsatul secului pentru Postul Adormirii Maicii Domnului)